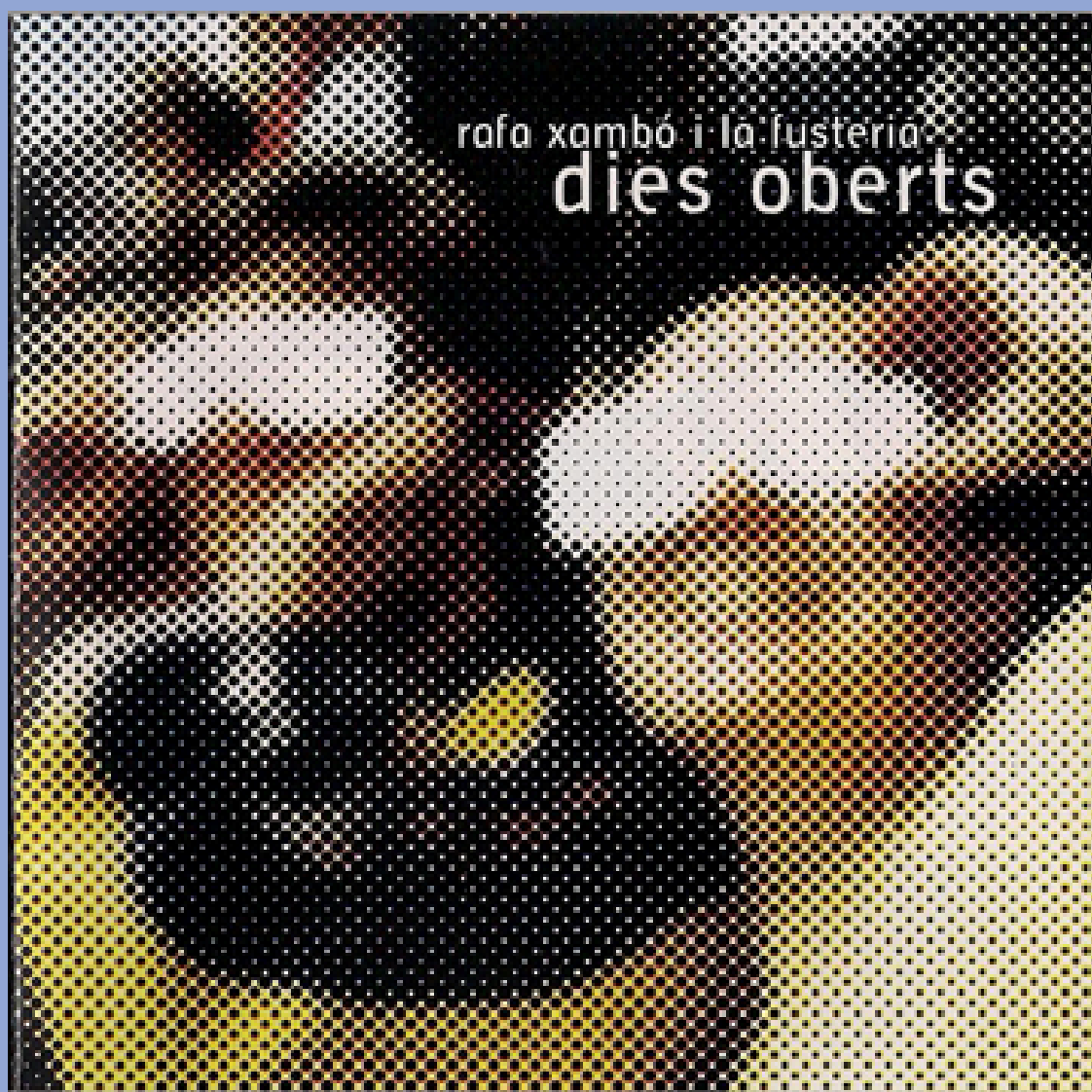

dies oberts

AGENDA

► **CINE**

Filmo. Programación de la Filмотeca de Valencia (plaza del Ayuntamiento, 17). A las 18.00, Ciclo Cine francés: *De la posguerra a la nouvelle vague*, con la proyección de *Un condenado a muerte se ha fugado*, de Robert Bresson. A las 20.00, VII Premis Tirant, con la proyección de *El juego de la verdad*, de Álvaro Fernández Armero. A las 22.30, Ciclo Victor Sjöström con acompañamiento musical al piano a cargo de Arcadi Valiente, se proyectan *Trädgårdsmästaren (El jardinero)*; *Dödskyssen (El beso de la muerte)* y *Terje vigen (Érase una vez un hombre)*.

► **MÚSICA**

Punk. En la Sala República (calle Baix Vinalopó, 2, Polígono industrial de Mislata) concierto del grupo El último ke zierre. A las 22.00.

Homenaje. En la sede de la SGAE (calle de Blanquerías, 6) concierto homenaje a Claudio Prieto. A las 19.30.

Palau. En la sala Iturbi del Palau de la Música (paseo de la Alameda, 30) concierto del pianista Till Fellner acompañado por la Orquesta de Valencia. Obras de Schumann y Brahms. A las 19.30.

Triple. En la Sala Matisse (calle de Campoamor, 60), concierto de M; Vicente Palop y In Fusion. A las 23.00.

► **TEATRO**

Burgués. En L'Auditori de Torrent (calle de Vicente Pallardó, 25), se representa *El burgués gentilhome*, versión de Curucú Teatre del clásico de Molière. A las 22.30.

Picanya. En el centre Cultural de Picanya, la compañía Pez en raya presenta *Sólala*. A las 23.00.

► **DE PALABRA**

Riebenbauer. En la Casa del Libre (paseo de Ruzafa, 11) se presenta el libro *El silencio de Georg*, de Raúl M. Riebenbauer, que cuenta la verdadera historia de Heinz Ches, preso ejecutado el mismo día que Salvador Puig Antic. Intervendrán Carme

Rafa Xambó.

DÍA A DÍA

De Xambó a Llach

Abrirá la semana Rafa Xambó i la Banda del Sac y la clausura será a cargo de Lluís Llach, que el sábado 12 de marzo presentará en el Palau Sant Pere de Benissa su último espectáculo *Que no s'apague la llum*, que contará con la actuación de Feliu Ventura. La *II Setmana Literatura i Societat*, que organiza la Seu de la Universitat de Alicante en Benissa se centrará en analizar diferentes aspectos sobre *La nova cançó*. Rafa Xambó i la Banda del Sac se encargarán esta noche a las 22.30 de abrir musicalmente estas jornadas y presentar sus últimas canciones. Horas antes Joan Borja, director de la Seu, ofrecerá una conferencia inaugural sobre *Les fonts tradicionals de la Nova*

Cançó, a continuación la profesora Mari Angels Francés, de la Universidad de Alicante, centrará su intervención en la relación entre la mujer y la *nova cançó* hablando en concreto de Marina Rosell i Maria del Mar Bonet y la profesora Anna Esteve hablará de Raimon. Mañana sábado será el propio Rafa Xambó quien ofrezca a primera hora de la mañana una aproximación sociológica al tema. Lluís Fornés dará una conferencia titulada *De Lluís el Sifoner a la Nova Cançó*.

El viernes próximo, Toni Mestre recordará el programa *De dalt a baix*, crónica de la *cançó* y Lluís Llach cerrará con su actuación el próximo sábado este ciclo sobre la *nova cançó*.—E. M.

Puig Antic, hermana del anarquista ejecutado y el periodista Miguel Ángel Villena. A las 19.30.

► **EXPOSICIONES**

Paralímpicos. La Fundación deportiva municipal (paseo de la Petxina, 42) acoge una exposición fotográfica de atletas paralímpicos de Javier Regueros. De 10.00 a 14.00 y

de 17.00 a 20.30.

► **VARIOS**

Festival. En el local Loco Club (calle del Erudito Orellana, 12), segunda jornada del Festival de las Locas Artes. A las 20.00, proyección del documental *Brasil: Construyendo el poder popular*. A las 23.30, concierto de Astrud seguido de la pareja de dj Jesús Ordovás y Rafa Cervera.

Danza. En la casa de la Cultura de Sagunto, Ananda Dansa presenta el espectáculo de danza contemporánea *Toda una vida*. A las 22.30.

ALICANTE

► **MÚSICA**

Jazz. En el Paraninfo de la Universidad de Alicante (carretera de Sant Vicent del Raspeig, s/n) concierto de Blues Caravan Ladies night. A las 20.00.

Meyers. En la sala Stereo (calle del Pintor Velázquez, 5) concierto de Lori Meyers. A las 22.30. Al terminar, sesión del dj Florent.

Electrónica. En el local Karisma de Santa Pola, fiesta SJ Grave; *drum and bass*; *reggae*; *hip hop*... Desde las 23.30.

Finestrat. En la casa de la Cultura de Finestrat, concierto Dóna'm Jazz. A las 19.30.

► **TEATRO**

Medea. En el Gran Teatro de Elche (calle del Kursaal, s/n) la compañía Atalaya presenta la obra *Medea, la extranjera*. A las 22.00.

Juglar. En clan Cabaret (calle del capitán Segarra, 16), el actor Matías Tárraga presenta *Juglar por Juglar*. A las 22.30.

CASTELLÓN

► **MÚSICA**

Jazz. En el Auditori municipal de Vila-real, ciclo Avui Jazz con el concierto del grupo italiano Quartessence. A las 23.00.

► **TEATRO**

Lesbianas. En el Teatro Rex de Castellón (calle de Asensi, 22) se representa *5lesbianas.com*. A las 20.00 y 23.00.

SIÓ RETROBADA

RAFA XAMBÓ

TEXT: PERE PONS FOTO: ÓSCAR VÁZQUEZ

Obrint Pas, Òscar Briz, Miquel Gil, Feliu Ventura o L'Ham de Foc són alguns dels noms que han donat una nova embranzida a la música popular en català des del País Valencià. Una llista a la qual també cal afegir el nom del sociòleg Rafa Xambó, que amb el disc *Dies oberts* (Cambra Records) s'ha retrobat amb una passió que havia deixat aparcada a finals dels setanta: el rock.

L'enregistrament la primavera del 2002 del mini-CD *7 acústics* (PM Produccions) a càrrec de Rafa Xambó i La Fusteria (Carles Carrasco i Àlvar Carpi) va significar el preludi d'aquest primer llarga durada. De la primera gravació el nou disc n'ha aprofitat cinc de les set peces i en presenta sis de noves amb l'afegit dels temes addicionals "Meditació última" i "La muixeranga". La primera gravació "volia ser l'avis d'un retorn i una via per escalfar els motors i treballar la posada a punt", detalla Xambó. "Ara, la publicació de *Dies oberts* és la confirmació que som aquí i que la nostra intenció és fer-nos un lloc en l'escena actual de la música popular en català". Això justifica la regravaació dels títols antics amb una producció molt més acurada i uns arranjaments més rics en matisos i instrumentació. Uns canvis prou notables que, juntament amb l'atmosfera que transporten la resta de temes, substitueixen l'ambient nocturn i dens que transmet la 'demo' per una proposta més clara i luminosa. Per aquest motiu l'expressió "dies oberts" que utilitza el poeta Gabriel Ferrater en un dels seus versos per referir-se a aquells dies en què tot és possible ha estat l'escolliada per Xambó a l'hora de posar un nom genèric al treball. "És una al·lusió a aquells dies extraordinaris i gairebé màgics que hem compartit tots els que hem realitzat el disc i que han derivat en un treball solar i enèrgic", declara. La poesia ocupa un lloc preferent en la inspiració musical de Xambó, com ho demostren les tres adaptacions de Miquel Martí i Pol que inclou el treball: "La irena", "Quasi faula" i "Meditació última". En aquest darrer, a més, el cantautor ha aconseguit recuperar l'esperit dels seus inicis en el terreny de la cançó, a mitjan setanta, quan les qüestions de conscienciació i d'identitat primaven per damunt l'estètica musical amb només guitarra i veu. També hi trobem homenatge a la cançó en el tema "Sanremo" en memòria del malaurat cantautor italià Luigi Tenco: "Les bases de la meua formació com a músic m'han portat a combinar unes lletres més pròpies de la cançó d'autor amb una orquestració més propera a formes com el rock, el blues o el jazz", comenta. Pel que fa als referents, posa en un mateix sac el rock urbà de la Velvet Underground i l'Springsteen de Nebraska amb la seva debilitat per la cançó italiana i en especial pel primer Pino Daniele i la concepció musical d'Angelo Branduardi. "Aquesta mixtura em permet gaudir de Raimon i Sisa sense haver de nunciar a cap dels dos", afegeix.

Des de la convicció absoluta que "el cuc de la música no el torne a soltar ni boig" Xambó té assumit que la prova del set la tindrà amb la resposta del públic a partir dels directes. "Tenim moltes ganes de trepitjar escenari, perquè sabem que és on es demostra la validesa de tota proposta musical", afirma.

Per Big Mama fer un disc de blues significa quelcom més que enllaçar una successió de cançons que tenen com a nexa d'unió el fet de pertànyer a un mateix gènere musical. Tant en la seva faceta d'interpret com en la seva vessant com a lletrista i compositora Montserrat Pratdesaba cerca l'harmonia entre el concepte estètic i artístic del seu treball i el seu grau de compromís i consciència social en el món que ens ha tocat viure. El nou disc, *En el nom de tots*, és un clar exemple d'una dualitat que ella justifica a través del seu propi aprenentatge musical. "Del blues sempre me n'ha atret la vessant més folk, que és la que després va derivar en l'anomenada cançó protesta, i també la parcel·la que ocupen les dones del gènere. Per això em resulta inevitable fer un disc en què tant les cançons pròpies com les versions no tinguin un component de compromís, denúncia o crítica", argumenta.

BIG MAMA

EL BLUES DE LA MEMÒRIA

TEXT: PERE PONS FOTO: J.M. MORALES

Montserrat Pratdesaba acaba de signar el vuitè disc com a Big Mama, *En el nom de tots* (DiscMedi). En companyia de l'harmonicista Joan Pau Cumelles i de l'aportació d'Andrew Neilson en el camp de les lletres, la cantant transporta el blues als terrenys del tango i l'havanera i fa sentir el seu particular prec perquè no es perdi la memòria històrica de quaranta anys de dictadura i repressió.

A més a més, el treball ha estat estructurat a partir de les quatre sonoritats amb què ella assimila el gènere: "La primera seria la del blues bàsic, el blues rural per excel·lència amb només veu, guitarra i harmònica; la segona fa al·lusió a les jams (reunions) en les quals la participació de diversos músics converteix cada tema en una celebració; la tercera se centra en la vida dramàtica de les dames del blues, i la quarta vol ser una mostra de l'evolució del gènere", detalla.

D'aquest últim apartat el disc s'obre amb "Close Your Eyes", una peça en què porta el seu timbre blues fins a les portes del funk i de la música soul: "La intenció d'aquest tema ha estat mostrar nous horitzons que no desvirtuïn la identitat bluesera que el marca. Ara bé, el trobo més proper a la rumba dels gitanos de Gràcia que no pas a cap derivació funk", confessa. Pel que fa a la consciència de compromís, de pròpia mà en sobresurten el tango-blues que, amb accent porteny, dedica a la greu crisi econòmica argentina -"Blues por Argentina"- i el blues-havanera que dona títol al disc, en què explica la història del seu avi, empresonat després de la Guerra Civil espanyola, per reclamar l'ús d'una memòria històrica que impedeixi que sucesos similars es tornin a repetir. "No vaig conèixer la història del meu avi fins fa dos anys... Vaig fer la cançó perquè sentia la necessitat de no perdre aquesta memòria que crec necessària per poder configurar una nova realitat dins un món millor". A la portada, un mosaic de rostres d'expressions diferents serveixen per il·lustrar cadascuna de les cançons i, de tots, l'únic clarament reconeixible (a la banda dreta) és la figura de Hitler, que a la part interior del llibret acompanya el tema "Balkan Devil" per advertir, a partir del conflicte dels Balcons, que personatges com Milosevic poden despertar l'odi allà on fins llavors regnava la pau i la convivència. Però, a més de cançons a la contra, també hi ha inclòs temes 'pro', com el que menciona Greenpeace ("Real Heroes") o el dedicat als infants ("El blues de l'inrevés"), que té el revers en la versió d'Arthur Herzog Jr. i Billie Holiday "God Bless the Child". El correu electrònic ha estat l'eina imprescindible perquè pogués treballar conjuntament amb Andrew Neilson totes les lletres que li ha fet amb anglès a partir de les idees que ella li anava donant". Finalment, com a data commemorativa, s'ha de fer esment que aquest disc arriba en el quinze aniversari de la Big Mama com a professional del blues. Moltes felicitats!

ENTREVISTA **Rafa Xambó**

MÚSICO Y SOCIÓLOGO

«Las actitudes de rebeldía continúan siendo necesarias en la sociedad actual»

Pau Vanaclocha Valencia

-¿Satisfecho con la acogida de tu último disco, «Dies oberts»?

-Estoy contento con la buena acogida de crítica pero hace falta más tiempo para comprobar la reacción del público.

-En el disco combina ritmos variados para hablar sobre el amor y la denuncia social.

-El amor es la gran fuerza universal, no es el tópico adolescente que nos venden las películas y las canciones de verano. Es algo más complejo que es compatible con una mirada crítica de la realidad.

-¿«Dies oberts» es un homenaje a la Nova Cançó?

-Es un poco de todo, por una parte pretende recordar aquel movimiento cultural, pero también es una mirada al presente. Posee muchas canciones nuevas que hablan de temas de actualidad.

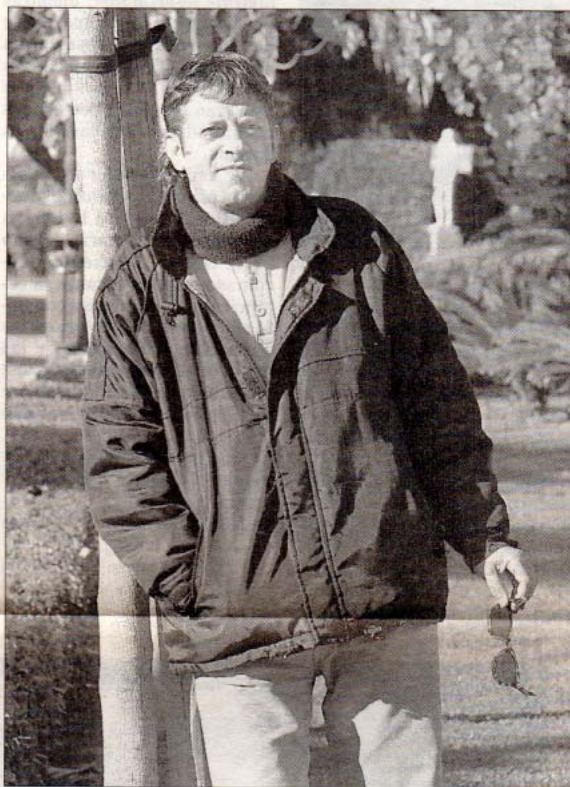
-¿Sigue vigente el mensaje de denuncia, de inconformismo, en la sociedad actual?

-Las actitudes de rebeldía continúan siendo necesarias. Lo que ha variado es el lenguaje, la manera de expresarlo. En los años 70 se tenía que usar un lenguaje críptico para evitar la censura. Se desarrolló un sistema de trucos para superarla, con letras más abstractas pero que se referían a cosas concretas. Raimon hablaba de la noche para referirse a la dictadura. Ahora el lenguaje es más explícito, aunque hay que hacer más esfuerzo para hacer una música más personal, con tu estilo particular. Las grandes consignas han desaparecido, ya no venden. Sigue habiendo lucha de clases pero de manera diferente.

-¿Por qué es tan difícil editar música en valenciano? ¿Por qué se limita tanto su difusión?

-El mercado de la música en valenciano está poco desarrollado por las peculiaridades en las cuales apareció la canción vinculado al antifranquismo. Cuando llegó la democracia los mismo políticos

■ Tras más de dos décadas de silencio, Rafa Xambó, junto a La Fusteria, regresó al mundo de la música. Hoy presenta en la sala Black Note de Valencia su último trabajo discográfico y afirma que el mercado de la música en valenciano aún no está normalizado.

FERRAN MONTENEGRO

MÚSICO. Xambó se ha refugiado en la música tras la censura profesional.

que usaron la canción para movilizar a la gente luego no querían saber nada, borraron ese pasado. En cuanto a la difusión, los medios (radio y televisión) no hacen caso a los músicos valencianos. Los programadores tienen una actitud provinciana: prefieren un cantante de fuera que uno de Valencia.

-¿A qué se debe esa marginación?

-Esto sucede fundamentalmente por la no resolución del conflicto lingüístico cuando se pudo resolver al acabar la transición política y las actitudes contradictorias de la sociedad valenciana que tiene respecto a su lengua. Todavía hay un residuo de entender el valen-

ciano como una lengua inculta o de clases bajas, pero curiosamente es una cosa circunscrita a Valencia.

-¿La administración apoya a los músicos valencianos?

-No hace lo que debería hacer: tiene que apoyar a la cultura autóctona, crear infraestructuras, un circuito de salas para poder actuar. Valencia carece de lo mínimo para fomentar la música valenciana.

-Tras dos décadas de silencio, ¿cómo decidiste volver a tocar?

-Ha sido algo no premeditado. Simplemente sentí la necesidad de tocar de nuevo, como una afición. Nos reunimos unos amigos y poco a poco empezamos a crear temas, nos animamos... y formamos La Fusteria, que resalta la idea de artesanía, un producto sin alteraciones artificiales. Mi regreso a la música se debe en parte a la llegada del PP al poder. En 1996 a un compañero de trabajo y a mí nos vetó la Conselleria de Educación en un estudio sobre la estructura social valenciana. A partir de entonces no he tenido ningún encargo de ninguna institución pública, lo que me ha dado más tiempo.

-Vuestro canción «Traverse la ciutat» ha sido nominada como mejor canción en catalán en los Premios de la Música...

-Estoy muy contento de que me hayan seleccionado para competir y por la promoción que tendrá el disco. El aspecto negativo es el hecho de que te pregunten si el disco es en valenciano o catalán, ya que han creado dos premios a la mejor canción en la misma lengua. Lo único que hace es promocionar un conflicto artificial. Es absurdo.

Edició Comunitat Valenciana

mondo
PUBLICACIÓ MUSICAL INDEPENDENT
sonoro

FOTOGRAF. OSCAR VAZQUEZ

Rafa Xambó

Dies oberts al progrés

Rafa Xambó no és només professor de sociologia a la Universitat de València i psicòleg, sinó que ja porta temps dedicant les seues hores i els seus temps morts a la música d'autor. Ara publica "Dies Oberts", una nova excusa per a córrer noves aventures amb la seva amiga La Fusteria. **Text: Paco Cantos.**

"Els dies oberts són els que l'atzar ens regala". D'aquesta manera és com Rafa Xambó defén i justifica el títol del seu nou àlbum, així com la seva afortunada tornada a l'escena musical valenciana. "És la passió per la vida després de tanta devastació. Els dies oberts són una metàfora de les il·luminacions que trobem quan alcem el vol, moments d'experiència intensa, animal i espiritual." Xambó s'afegí als anys 70 al moviment anomenat Nova cançó catalana. Potser fora un sac massa gran i ambigu tot i que tinguéssim una via comú ben senzilla: denunciar i incendiar a viva veu i guitarra el franquisme espanyol: "Vaig començar a cantar i a tocar la guitarra quan vivíem en el cul del món, plens de merda beata i vigilats. La inspiració era plantar-los cara. Vaig abandonar quan tot va esdevenir xiclet i ningú volia que ll cantaren idees. Ara, he tornat perquè necessite la música, perquè he viscut i encara visc per a cantar-ho. En els últims anys vaig

buscar novament la guitarra com una medicina, una psicoanàlisi particular -sóc psicòleg i sociòleg-, una via de supervivència".

Ara, tres dècades després, en ple inici de mil·lenni i amb la pos-democràcia a l'ús, a Rafa Xambó no li'n fan falta veus crítiques ni denúncies socials: "No vull ser artista de gènere, ni enganxar-me a ninguna moda.

"La melodia duu l'emoció, el ritme és l'ale de la cançó, el seu batec, i les paraules són com l'aigua que ens calma la set. Si la gent balla, ja és l'òstia".

Per a cada cançó busque la millor fusió entre el que vull dir, el ritme i la melodia". I és que, avui, a diferència d'abans, hi existeixen més mitjans per a canalitzar la realitat. Entre ells i com un mitjà fonamental per a transformar grans idees en petites realitats,

els Estudis Samaruc d'Algemesí i la seva benvolguda Fusteria: "Ens passàrem tot el mes d'agost tancats a l'estudi. És de dos membres de La Fusteria; Josep Maravilla, que toca el baix i la guitarra, i Bernat Pellicer, a la bateria i les percussions. És un bon estudi on ja varem enregistrar l'anterior Cd, "7 acústics". Miquel Gil va produir tres temes (Maria Gràcia, Quasi Faula i Mariola). La complicat és fàcil amb un paio com Miquel. Ens coneixem des dels inicis de tots dos. Igual passa amb Àlvar Carpi, excel·lent guitarrista. La majoria dels temes ja els havíem rotat en directe. El més complicat ha sigut coordinar les col·laboracions: Óscar Briz, Carles Carrasco, José Luis Gallana, Eduard Navarro, Noèlia Segura i Joan Soler".

Algunes col·laboracions (tot i que Julio Bustamante i Remigi Palmero es quedaren al tinter) que fan del disc una agradable audició amb molts paisatges: Cançó, pop-rock, novíssima cançó, pop adult, blues mediterrani... etc. Una col·lecció de cançons que reflecteixen una nova època i una evolució personal: "He seguit la música des de que era un xiquet. Els 70 foren anys de maduresa del pop i el rock i el despertar de les músiques populars mediterrànies, celtes, llatines i africanes. Tota la música que he viscut m'acompanya. Ara em sent més lliure que mai a l'hora de fer música".

Així i tot, es reflecteixen les subtils influències de, entre altres: Jim Hall, Wes Montgomery, Bill Evans, Caetano Veloso, Lou Reed, Leonard Cohen, Toti Soler, Carles Benavent, Jaume Sisa i Pau Riba.

Ara arriba el moment de les promocions a la FNAC, diaris, premsa, concerts, petites gires, etc. Rafa Xambó segueix amb nosaltres, els valencians, per a fer-nos sentir eixa identitat passional que ens mou i ens fa lliures: la música popular amb gust mediterrani.

"Ciutat Magnètica"

Què ha passat amb els moviments progrés i grups culturals de unitat de llengua? Com està actualment el panorama musical al País Valencià? I les institucions? I els mitjans? "Quin mal senyor, quins bons vasalls, cantava Bustamante en "Ciutat Magnètica", un disc que coproduïrem junts en l'any 92. Vull dir que tenim excel·lents músics en tots els rams i uns pèssims gestors culturals, musicals, polítics. Continuen sent, els senyors, molt provincians. Si ho penses, perquè et facen cas a València, primer t'han de fer cas fora del País. Això passa des de fa molt de temps i és aplicable a tots els camps artístics. Les ràdios, les televisions, que són un instrument fonamental de difusió del nostre treball, només fan que difondre productes industrials. És infame que Punt Dos només programe videoclips facilitats per les multinacionals. Mentrestant, hi ha un altre món en ebullició que ells no mostren i és el que a mi m'interessa, el directe".

CRÍTICA / MÚSICA

Ki Sap
10 Tone (Autoeditat)

Quart treball d'aquests *skatàtics* valencians, que vol ser un recull dels vuit anys de feina. És sens dubte el seu millor disc, com a mínim el més polit. Ska i reggae (lúdic i de combat) marquen la norma, però no de manera ortodoxa sinó amb amplitud de matisos, fins i tot obrint espais en el new reggae i el dance hall jamaicà.

Mala Rodríguez
Alevosía (Universal)

Del magma efervescent del hip-hop espanyol destaca aquesta sevillana. En aquest segon disc demostra que la seva proposta amb pinzellades de pop i aire flamenc té personalitat. Si la rima no és excelsa, sí que és de qualitat el conjunt del projecte, en música i en alguns textos que volen fugir de la frivolitat que impregna el gènere.

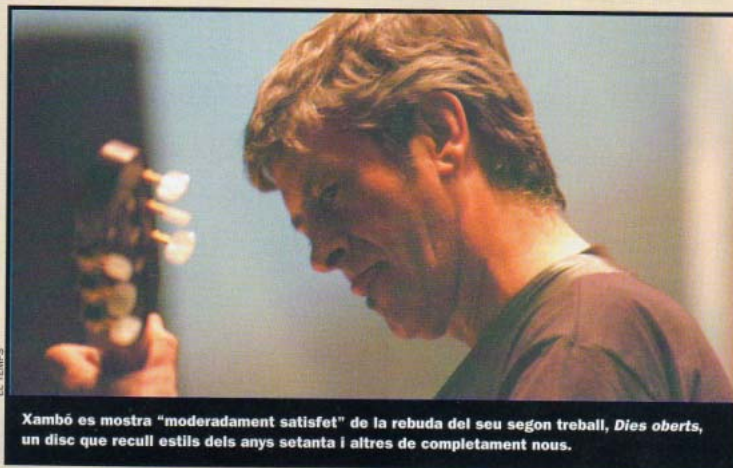
Maria Lluïsa Cortada
Sonates, tocatés i fandangos del barroc català (Discant)

Bona part del repartiment recollit per aquesta clavicembalista és discogràficament inèdit fins ara. Els autors són Joseph Freixenet, Josep Elies, Josep Gallés, Antoni Soler i un fandango anònim, que són tractats per una de les grans coneixedores del clavicèmbal.

Oriol Cortacans

Rafa Xambó: “No sóc gens partidari de la verborrea musical”

Xambó es mostra “moderadament satisfet” de la rebuda del seu segon treball, *Dies oberts*, un disc que recull estils dels anys setanta i altres de completament nous.

El segon disc del cantautor i sociòleg valencià Rafa Xambó, *Dies oberts*, ja ha passat la prova de foc. Després d'un parell de mesos de rodatge, tant el públic com la crítica han donat suport ampli a aquest nou treball que recull els estils que han marcat la trajectòria de Xambó des que als anys setanta va començar a tocar: nova cançó, cançó italiana, soul o rock. Acompanyat de la seua particular Fusteria (Àlvar Carpi, Josep Maravilla i Bernat Pellicer), Xambó ha consolidat la seua presència als escenaris després d'un silenci de quasi trenta anys que va trencar amb la publicació de l'anterior treball, *7 acústics* (2002).

— En aquests *Dies oberts* ha decidit recuperar alguns dels temes de *7 acústics*. No n'estava satisfet, del resultat?

— Més aviat era una qüestió personal. No sóc gens partidari de la verborrea musical. Vull dir que Calamaro, per exemple, es podria haver estalviat cinc CD. Amb dos en tindria prou. Jo em plantege la música com una mena de poesia. I tots sabem que els llibres de poesia no tenen gaires pàgines.

— Vol dir que tardarem molt a sentir un altre treball seu?

— M'ho penso agafar amb molta filosofia... De tota manera, *7 acústics* va ser un disc de presentació. *Dies*

oberts, en canvi, el considere el meu primer disc.

— Ha fet una mena de poti-poti d'estils. Són tots els que l'han influït?

— Són com una banda sonora dels meus dies oberts...

— ...?

— Són els dies il·luminats, els d'inspiració, quan trobes la manera d'explicar-te alguna cosa a tu mateix i als altres també.

— L'homenatge a la Cinquetti amb el “*Non ho l'età...*”, a la cançó “San Remo”, té part de nostàlgia?

— En realitat és un homenatge a aquella gent que va perdre l'amor per culpa de la cançó. Era una cançó-barriera. En aquest tema [“San Remo”], però, també es barregen trossos de novel·les, pel·lícules, converses, vivències, records. És un tot condensat.

— Es peneix d'haver canviat la música per la sociologia?

— En absolut. Quan jo m'ho vaig deixar, a primers dels vuitanta, va començar la llarga travessia del desert de la cançó. Els qui havíem estat testimonis del final de la dictadura i de la transició se'ns va condemnar a l'oblit.

— La tornada ha estat casualitat?

— Ha estat la millor il·luminació de la darrera dècada.

Rosanna Melià

La música de Xambó, hui a la Casa de la Cultura

Redacció

Era temps de paraula lliure i de cançó. La veu i les guitarres ocupaven els escenaris de la nova democràcia. El públic omplia de gom a gom espais feia no res plens de silenci. Músics prestigiosos i joves acabats d'arribar amb vocació trencadora s'incorporaven a una tasca de redreçament cultural que la dictadura havia convertit en impossible. Cantar en català era una obscenitat condemnada a la marginació institucional, a la presó moltes vegades, a la condició perversa de l'invisible. Entre els joves d'aquell temps de primerenca democràcia política i cultural estava ja Rafa Xambó.

Alguna imatge seua trobem en algun documental que parla d'aquella època. Algunes cançons amb la veu potent dels anys gairebé adolescents i la possibilitat entusiasta de canviar el món. Després, ell i quasi tots els demés desaparegueren del mapa. La nova política instal·lava la cançó en el bagul de la nostàlgia i l'esperança en els canvis culturals restava en el

Rafa Xambó.

racó més amagat de la memòria última. La cançó, tret d'honorables excepcions que continuaren fent coses a empentes i rodolons, es convertia en arqueologia d'un temps de

decepcions i falses esperances. Ara, després de tants anys de silencis, Rafa Xambó recupera el camí de la paraula antiga, torna a cantar, a escriure cançons, a buscar des d'un escenari la millor manera de canviar les coses. Els temes de la tornada quedaren enregistrats en un disc: *Dies oberts*. Acompanyat pel grup La Fusteria, anava de les balades als ritmes més intensos, dels seus afectes personals com ara Luigi Tenco i la intensitat mediterrània a la proximitat d'un paisatge sentimental que assumeix el color de la terra, l'amor viscut des del record, la necessitat de no renunciar mai als territoris de la infantesa si volem seguir reconeixent-nos en una identitat que no ens òmpliga de vergonya. Aquesta nit, a partir de les 23 hores, dins de les activitats obertes de la Universitat d'Estiu, les cançons de Rafa Xambó ocuparan el jardí de la Casa de la Marquesa. La companyia és nova: La Banda del Sac. El temps aquell de la paraula nova i la cançó el tenim ací tants anys després, disposat a gaudir d'un classicisme sàviament posat al dia.

Número 3. Any II
13 de juliol de 2005

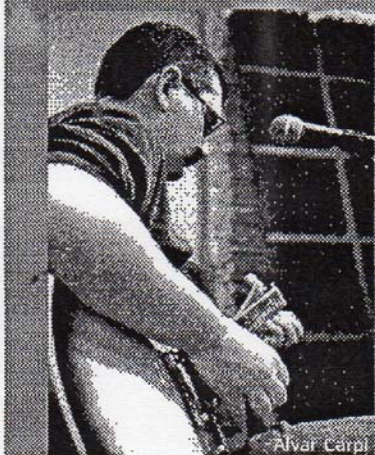
Universitat d'Estiu de Gandia

dies oberts

Rafa Xambó

i la Fusteria

Alvar Cárpi

Josép Maravilla

Bernat Pellicer

Foto. Oscar Vázquez

en concert DIVENDRES, 6 DE JUNY
22.30 HORES, SALA MATILDE SALVADOR,
AFORAMENT LIMITAT CARRER LA NAU

MONDO SONORO

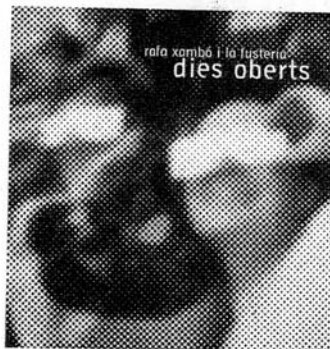
PUBLICACIÓ MUSICAL INDEPENDENT

octubre 2003 any VI
www.mondosonoro.com

Nou disc de Rafa Xambó

Després de "7 acústics" el àlbum de l'any passat amb el que tornava **Rafa Xambó** a l'escena musical, aquest any junt a la banda **La Fusteria** ens presenta un nou disc amb el títol de "**Dies oberts**" (onze cançons i un emotiu escaig). En el disc han col·laborat Miguel Gil en la producció de tres cançons, i altres com Òscar Briz (veus), Carles Carrasco (guitarra clàssica), José Luís Galliana (saxofó), Eduard Nava-

rró (instruments tradicionals), Noèlia Segura (veus) i Joan Soler (guitarrista de jazz), els quals completen les participacions i augmenten la qualitat final. Rafa Xambó i La Fusteria presentaran el seu disc "Dies Oberts" el dies: 15 d'octubre a les 12:30 h. (presentació per a la premsa) a l'SGAE amb Rafa Xambó, Oscar Briz i Julio Bustamante; el 22 al Club Diario Levante i el 23 al Fòrum de l'FNAC de València.

ador Abril, 26 b. Ap. Correus 4012 - 46005 VALENCIA Tels 96 333 86 91 / 96 322 00 26 Fax 96 333 86 91 Mòvil 636 955 838 (tardes) E-mail mondov@ctv.es

r Redacció Jota Martínez Galliana Disseny i Maquetació Susana Monteagudo Redacció Israel Sánchez, Juan Vitoria, Juan A. Pardo, Miguel Romero, Jose Vte. Ramos, Vicente Fabuel, Bernardino Póveda, Jesús Sáez, Cristóbal Molina, Alvaro Capilla, J. Luis Serra ilència Sergi Mira (636 955 836) i Raül Serrador (636 955 838 -tardes) Publicitat Castelló i Alacant Marc Barceló (Tel.666 400 132)